

8 – Profetens yttre egenskaper

Innehåll

- Profetens yttre egenskaper
- En mirakel i hans moral och en mirakel i hans egenskaper
- Asketisk i världen
- Hans rustning pantsatt hos en jude
- Hans blygsel inför människor

Profetens yttre egenskaper

Vi fortsätter, med Guds tillåtelse, att sitta vid den utvaldes ﷺ bord. Det kan vara helt naturligt att en vacker blomma i en karg öken fångar din uppmärksamhet, där det varken finns blommor eller grönska. Men vad gör du om du går in i en ljuvlig trädgård fylld av alla sorters väldoftande blommor, i olika färger och former, och dess doft sprider sig? Du går då från blomma till blomma och står i yttersta njutning, glädje och beundran.

Denna ljuvliga trädgård är Guds Älskades ﷺ moral. Här går vi från en egenskap till en annan, och när du talar om en av hans egenskaper tror du att detta är den mest framstående och fulländade. Men när du avslutar den och går vidare till en annan finner du dig i en ny, ljuvlig trädgård – och

så fortsätter det.

En mirakel i hans moral och en mirakel i hans egenskaper

Profeten ﷺ är ett av Guds tecken, en av universums underligheter – en mirakel i sin moral och en mirakel i sina egenskaper ﷺ.

Idag, om Gud vill, börjar vi slutet på samtalet om hans egenskaper och moral ﷺ – även om hans egenskaper aldrig tar slut, och samtalet om dem aldrig tar slut. De skulle kräva volymer. Men det vi tar är bara en droppe från havet – i hopp om att våra tillstånd, våra hem och vår moral ska rättas till, och att vårt tillstånd ska förändras från olycka och vilsenhet till ljus och hopp.

Idag, om Gud vill, ska vi tala om Profetens ﷺ dyrkan.

Han ﷺ var mycket hängiven i dyrkan. Han älskade avskildhet och att vara ensam med sin Herre av kärlek till Honom. Han var mycket vaksam inför Gud, djupt gudsfuktig. Han stod om natten i bön, stående, böjd, fallande i prostration, tills hans fötter svullnade och hans ögon fylldes av tårar av gudsfuktan. Från hans bröst hördes ett ljud som en kokande gryta av gråt.

A'isha sade: "Gör du detta, Guds Sändebud, när Gud redan förlåtit dig dina tidigare och senare synder?" Han svarade: "Skulle jag då inte vara en tacksam tjänare?"

Han nämnde ofta Guds namn, mindes Honom mycket. När han åt, drack, stod upp, satte sig, började något eller gjorde något – började han allt med *Bismillah*, och avslutade det med *al-hamdu lillah*.

Han tröttnade aldrig på att åkalla Gud. Bland hans vackraste böner sade han ﷺ: "O Gud, jag söker skydd hos Dig från kunskap som inte gagnar, en handling som inte höjs upp, och en bön som inte hörs. O Gud, jag ber Dig om allt gott – det jag vet och det jag inte vet – och jag söker skydd hos Dig från allt ont – det jag vet och det jag inte vet."

Han sökte tillflykt hos Gud när något bekymrade honom och sade: "O Bilal,

ge oss ro genom den.”

När Thaqif i Ta'if kallade honom lögnare och skadade honom, vände han sig till sin Herre med denna mäktiga bön: ”O Gud, jag klagar till Dig min svaghet, min brist på kraft och människors ringaktning av mig. Du är de svagas Herre, och Du är min Herre. Till vem överlämnar Du mig? Till en avlägsen som behandlar mig hårt, eller till en fiende som fått makt över mig? Om Du inte är vred på mig, bryr jag mig inte.”

Ibn Omar sade: ”Vi brukade räkna att han sade hundra gånger i en enda sittning: 'O Gud, förlåt mig och ta emot min ånger – Du är den som tar emot ånger, den Barmhärtige.'”

Trots all denna dyrkan, ödmjukhet och gråt var han ﷺ godhjärtad, livsglad och såg livet med hopp och optimism, hur svåra omständigheterna än var.

Han tävlade med A'isha och slog henne, och ibland slog hon honom. Han tog med sin hustru för att se abessinierna leka och stod med henne tills hon sade: ”Jag är nöjd, jag är nöjd.”

Han brottades med Rukana, en mästare som ingen kunde besegra – och Profeten ﷺ besegrade honom.

Han tvättade sig ofta, använde ofta parfym. När han gick på en väg visste folk att han passerat på grund av hans väldoft. Den som skakade hans hand kände doften i tre dagar.

Hans kam, spegel och kohlburk lämnade honom aldrig – varken hemma eller på resa.

Han tog hand om sitt yttre, smyckade sig med det som fanns tillgängligt, och ogillade att en man skulle vara ovårdad och smutsig. Detta skiljer sig från andra religioners asketer som stoltar sig med att inte ha rört vatten på hela livet.

Hans skämt

Han ﷺ älskade oskyldigt skämt och humor med sina följeslagare och besökare. Han log åt skämt och skojade med dem – men sade aldrig något annat än sanning.

En gammal kvinna bad honom att be för att hon skulle komma in i

paradiset. Han sade skämtsamt: "Vet du inte att gamla kvinnor inte kommer in i paradiset?" Hon gick gråtande. Han kallade henne tillbaka och sade: "Har du inte läst: 'Vi har skapat dem på nytt och gjort dem till jungfrur, kärleksfulla och jämnåriga?'"

En kvinna från ansar klagade över sin man. Profeten ﷺ sade: "Detta är din man, han som har vitt i sitt öga." Hon blev rädd och trodde att han hade en sjukdom. Profeten sade: "Finns det någon som inte har vitt i sitt öga?"

Asketisk i världen

Han var avhållsam från världen. Omar kom in till honom och såg honom ligga på en matta som lämnat märken på hans sida. Omar såg sig omkring och fann bara en läderpåse, en handfull korn och en nästan utsliten matta – och han grät.

Profeten ﷺ sade: "Varför gråter du, Ibn al-Khattab?" Omar sade: "Kisra och Qaysar ligger på siden bland frukter och floder – och du, Guds Sändebud..." Profeten ﷺ sade: "Är du i tvivel, Ibn al-Khattab? De är ett folk som fått sina goda ting i denna värld."

Ibn Mas'ud såg honom i samma tillstånd och sade: "O Guds Sändebud, kunde du inte låta oss lägga något på mattan åt dig?" Han sade: "Vad har jag med denna värld att göra? Mitt förhållande till världen är som en ryttare som söker skugga under ett träd, sedan lämnar det."

Han erbjöds jordens skatter och nycklar – mer än någon profet före honom och ingen efter honom skulle få – utan att det skulle minska hans belöning hos Gud. Han sade: "Samla dem åt mig i nästa liv." Då uppenbarade Gud: *"Välsignad är Han som, om Han vill, ger dig bättre än detta – trädgårdar och palats."*

Hans rustning pantsatt hos en jude

Han ﷺ dog medan hans rustning var pantsatt hos en jude för trettio mått korn.

A'isha sade: "Muhammeds familj åt sig aldrig mätta av vetebröd tre dagar i rad." "Vi kunde gå en månad utan att det tändes en eld i vårt hus – bara dadlar och vatten."

Han lämnade världen utan att ha ätit sig mätt på vetebröd – inte av fattigdom, utan av val. Han föredrog det som finns hos Gud framför det som finns i världen.

Vi förväntas inte leva i lerhus som han gjorde – men vi förväntas sträva efter att tillämpa så mycket vi kan av hans moral.

Njut av världen – men låt den inte bo i ditt hjärta. Låt inte världen bli ditt största bekymmer. Låt den vara i fickan, inte i hjärtat. Lev i den, men låt ditt hjärta vara fäst vid det kommande livet.

Hans blygsel inför människor

Blygsel är en ädel egenskap som får människan att undvika det fula och göra det vackra.

Profeten ﷺ var den mest blygsamma av alla människor. Hans följeslagare sade att han var mer blyg än en jungfru i sin kammare – inte dagens jungfru som brutit alla gränser, utan den blygsamma flickan i sitt hem.

Det första uttrycket för hans blygsel var inför hans Herre. När Musa bad honom att återvända till Gud för att be om ytterligare lättnad i bönen under Isra' och Mi'raj, gjorde han det första och andra gången. Men tredje gången sade han: "Jag skäms inför min Herre."

Vad gäller hans blygsel inför människor, så har det berättats att en kvinna frågade honom ﷺ om hur man renar sig efter menstruation. Han ﷺ sade till henne: "Ta en *fursa* – det vill säga en bit tyg eller en bit bomull – och följ blodspåret med den." Hon upprepade frågan en andra gång, och han gav henne samma svar, men hon förstod inte saken och frågade igen. Då blev han ﷺ blyg och vände sig bort från henne, tills vår fru A'isha kom och förklarade för kvinnan vad hon skulle göra, nämligen att ta en bomullstuss och följa blodspåret med den.

Och av hans blygsel ﷺ var att om det nådde honom något om en man som inte var bra, så tilltalade han inte den personen direkt – han sade inte: "Du enögde, du är enögd." Nej. Av blygsel ﷺ och för att inte såra hans känslor inför andra. Istället var hans ﷺ vägledning i sådana situationer att säga: "Vad är det med vissa människor som gör så?" "Vad är det med vissa människor som handlar så?"

Och av hans blygsel ﷺ var att han aldrig blev tillfrågad om något utan att han gav. Han avvisade aldrig en behövande och gjorde ingen besviken ﷺ.

På sin bröllopsdag med vår fru Zaynab – på sin bröllopsnatt ﷺ – ordnade han en måltid för sina följeslagare. Följeslagarna åt och satt kvar, glada och välsignade i Guds Sändebuds hus ﷺ. Profeten ﷺ önskade att de skulle gå, för de hade ätit och druckit, och han ﷺ var på sin bröllopsnatt och bruden var i rummet. Han ﷺ var trött av bördor och bekymmer, men följeslagarna gick inte. Och på grund av hans stora blygsel sade han ﷺ ingenting till dem, utan lät dem vara – tills Gud den Upphöjde tog på sig att klargöra saken i Sitt ord:

”Ni som tror! Gå inte in i Profetens hus utan tillåtelse för att äta, utan att vänta på att maten ska bli färdig. Men när ni blir inbjudna, gå in. Och när ni har ätit – gå ut. Och sitt inte kvar för att småprata. Detta skadar Profeten, och han skäms för att säga det till er – men Gud skäms inte för sanningen.”

Och blygsel var inte en tillfällig egenskap hos Guds Sändebud ﷺ – den följde honom i alla hans tillstånd, tider, nätter och dagar, på resa och hemma, i sitt hus och med människor, nära och fjärran, vän och fiende. Det har berättats av hans följeslagare ﷺ att hans samlingar var samlingar av mildhet och blygsel.

Men vi bör påpeka att blygsel inte får hindra en muslim från att lära sig sin religion och sitt liv. Följeslagarna – må Gud vara nöjd med dem – brukade fråga Guds Sändebud ﷺ om allt som rörde deras religion och deras liv.

Det har till och med berättats att han ﷺ lärde sina följeslagare allt, även sådant som rörde toalettbesök, att inte vända sig mot qibla, och att inte använda höger hand för att avlägsna orenhet. Och kvinnorna brukade fråga Guds Sändebud ﷺ om sina religiösa angelägenheter och sade: ”Det finns ingen blygsel i religionen.”

Vad gäller hans känslighet ﷺ och hans känslomässiga natur, så bar han – trots bördorna av kallelsen, profetskapet, mänsklighetens bekymmer och sorger som berg inte skulle kunna bära – en känsla av djup ömhet och stark emotionell närvaro. Han glömde aldrig sina trofasta följeslagare som svarade på hans kallelse och offrade sina liv i Guds väg och stupade i Uhud.

Han brukade besöka dem ﷺ, minnas dem och be för dem, tills denna kärlek till och med nådde platsen där slaget ägde rum och berget bredvid slagfältet. Han ﷺ sade: "Detta är Uhud – det älskar oss och vi älskar det." Känslor av kärlek – till och med med skapelsen.

Och när Hamza – må Gud vara nöjd med honom – Profetens farbror och hans bror genom amning, stupade... Hamza, som försvarade honom i Mekka och var som en bror för honom – och som blev stympad på ett sätt som ingen annan blivit – när Profeten ﷺ såg honom bar han det och var tålmodig. Men när han återvände till Medina efter Uhud och passerade ansarernas hem och hörde deras gråt över sina stupade, rörde hans ädla känslor och han sade: "Men Hamza har inga gråtande kvinnor."

När Sa'd ibn Mu'adh hörde Profetens ord ﷺ – "Hamza har inga gråtande kvinnor" – befallde han några kvinnor från ansar att klä sig och gå och gråta över Guds Sändebuds farbror.

Se hur detta visar deras kärlek till Profeten och deras iver att göra det han älskade. När Guds Sändebud ﷺ hörde deras gråt över Hamza, gick han ut till dem, bad Gud förlåta dem och bad för dem ﷺ och sade: "Återvänd, må Gud förbarma sig över er – ni har tröstat med era egna själar." Sedan sade han ﷺ: "Detta var inte vad jag ville" – det vill säga: jag ville inte att ni skulle gråta över Hamza – "och jag tycker inte om gråt." Och han ﷺ förbjöd det.

Han ﷺ var mycket omtänksam mot sina följeslagare, mycket barmhärtig mot dem.

Han frågade efter dem när de var frånvarande, skämtade med dem när de var närvarande, delade deras angelägenheter – deras sorger, deras glädje, deras rikedom och deras fattigdom. Han var nära dem ﷺ, satt med dem på marken och åt med dem på marken och sade: "Jag är bara en tjänare – jag äter som en tjänare äter, och jag sitter som en tjänare sitter."

Han deltog med sina följeslagare ﷺ och hjälpte dem och höjde sig inte över dem.

I Graven (Khandaq) – när följeslagarna grävde – deltog han ﷺ med dem, bar jord med dem och grävde med dem, och reciterade Abdullahs ord: "Vid Gud, om inte du vore, skulle vi inte ha blivit vägleda, vi skulle inte

ha gett almosor och inte bett. Sänd ned lugn över oss, och gör våra fötter fasta när vi möter fienden.”

Han ﷺ höjde sin röst, och följeslagarna svarade honom med samma känslor och upprepade dikter och ramsor i en atmosfär av renhet och kärlek: ”Vi är de som gav Muhammed vårt löfte - att kämpa så länge vi lever.”

Han hade en underbar mjukhet i sitt umgänge, närhet och kärlek till sina följeslagare ﷺ. Han gav ingen företräde på grund av släktskap eller rikedom, och han avvisade ingen på grund av låg börd eller fattigdom. Alla hans följeslagare fick kärlek och respekt i hans samlingar. Och han ﷺ gav närhet till dem som hade företräde i islam och jihad.

Han ﷺ var inte tillgjord i kläder eller mat. Han bar det som fanns tillgängligt, och hans vanligaste kläder var folkets kläder. Han bar fina kläder när situationen krävde det - som vid möten med delegationer eller vid högtider. Han åt det han fann, utan att tillgjort söka något bättre. Om han fann kött och sötsaker åt han ﷺ. Om han bara fann bröd och olja eller vinäger åt han ﷺ. Och om han inte fann något, sov han hungrig - och ibland band han en sten mot sin mage av hunger. Han sov på en madrass fylld med palmfibrer, satt på en matta och sov på den.

Hans vana ﷺ var att acceptera ursäkten från den som gjort fel och inte konfrontera någon med det han ogillade. Han tyckte inte om att någon reste sig för honom. Han satt där samlingen slutade. Han gick till marknaderna och blandade sig med människor. Han var statschef - men ändå alltid bland folket ﷺ. Han vägledde sina följeslagare till ärlighet och förbjöd dem från bedrägeri i handel. Och hans vana var att le mot alla som satt med honom, tills var och en trodde att han var den mest älskade av Profeten.

En gång var han ﷺ på resa med en grupp följeslagare. När det var dags för mat bestämde de sig för att tillaga en get. De delade upp arbetet: en sade: ”Jag slaktar geten.” En annan sade: ”Jag får den.” Och han ﷺ sade: ”Och jag samlar ved.” De sade: ”O Guds Sändebud, vi klarar det åt dig.” Han sade: ”Jag vet att ni klarar det åt mig - men jag ogillar att särskiljas från er.”

Må Guds frid och välsignelser vara över dig, min mästare, Guds Sändebud.

KORANEN & SUNNAH

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)